

Στημιότυπα από την παράσταση «Σεμπάσιαν». Στην επάνω φωτογραφία διακρίνονται από αριστερά: Χάρης Δούμουρας, Χριστίνα Ράινχαρντ, Νίκος Ντάσης, Χριστίνα Καραγιάννη, Πιερ Μαζαντί.

Η επιστροφή του Σεμπάσιαν

Εκεί που ο Τένεσι Γουίλιαμς συναντά τους Cockney Rebel και τον Βασίλη Παπακωνσταντίνου, ο Ζαν Κοκτό τον Ζακ Κωστόπουλο και ο Αντι Γουόρχολ τον Πιερ Πάολο Παζολίνι, σε αυτό το καλειδοσκοπικό οπτικοακουστικών αναφορών και ερεθισμάτων, εκεί κάθονται ως μελαγχολικοί βασιλιάδες οι Nova Melancholia με τον «Σεμπάσιαν» τους. Κοινώς το δίδυμο των Βασίλη Νούλα (σκηνοθεσία) και Κώστα Τζημούλη (σκηνικά, κοστούμια) οι οποίοι έφτιαξαν με τα δικά τους DIY και έκκεντρα υλικά την παράσταση που ανέβηκε στον χώρο τέχνης ΠΛΥΦΑ την προηγούμενη άνοιξη και αφότου κέρδισε εντυπώσεις και το πάντα αξιόπιστο «word of mouth» απέσπασε τον περασμένο Οκτώβριο και το βραβείο Επιτελεστικών Τεχνών για το 2022-2023 από την Ένωση Κριτικών Θεάτρου και Παραστατικών Τεχνών. Με τίτλο δανεισμένο από το ομώνυμο τραγούδι των Cockney Rebel το οποίο στοίχειωσε στην ελληνική του εκδοχή η φωνή του Βασίλη Παπακωνσταντίνου, η παράσταση εφορμά από την παράδοση του μαρτυρίου του Αγίου Σεβαστιανού που έχει παρουσιαστεί ευρέως στη δυτική τέχνη και γίνεται η διερευνητική βάση στοιχείων που απορρέουν από τη μορφή και την ιστορία του. Όπως για παράδειγμα για την ομορφιά, τη νεότητα, τον ομοερωτισμό, την ηδυπάθεια και βεβαίως τον μαρτυρικό θάνατο, ο οποίος στη συγκεκριμένη παράσταση απηχείται μέσα από έμμεσες αναφορές στη λαίλαπα του AIDS στα 80s. Η παράσταση είναι αφιερωμένη στον οροθετικό ακαβιστή Ζακ/Zackie oh και στον πειραματικό κινηματογραφιστή Κένεθ Ανγκερ που πέθανε τον Μάιο του 2023 στα 96 του χρόνια.

«Το τραγούδι αυτό, τουλάχιστον στη δική μου γενιά, το γνωρίσαμε περισσότερο μέσα από την ελληνική εκτέλεση του Παπακωνσταντίνου. «Κάποιος με φώναξε Σεμπάσιαν/ Κατάρα, κατάρα σ' αυτό το ταξίδι/ Που φέρνει αγάπη/ Όχι όχι ναι». Όταν ήμουν ένας έφηβος γκέι καλλιτέχνης εν τη γενέσει, όλη μου η ζωή ήταν αυτοί οι στίχοι. Επιπλέον, είχα συνείδηση των αναγνώσεων της ιστορίας του Αγίου Σεβαστιανού όπως και της χρήσης τους από τον Τένεσι Γουίλιαμς στο θεατρικό του έργο «Ξαφνικά, πέρυσι το καλοκαίρι» αλλά και στην ομώνυμη ταινία του Τζόζεφ Μάνκιεβιτς όπου ο ήρωας Σεμπάσιαν κατασπαράσσεται από τα φτωχά νεαρά

αγόρια, όπως τα μικρά θαλάσσια χελωνάκια που γεννιούνται στα νησιά Γκαλαμπάγκος και ξεκινούν για τη θάλασσα καταβροχθίζονται από τους γλάρους» θα πει ο Βασίλης Νούλας.

Οι θεατρικές και κινηματογραφικές αναφορές του «Σεμπάσιαν» είναι μόνο ένα κομμάτι της παράστασης. Οποιοι έχει δει δουλειά τους γνωρίζει ότι το συνονθύλευμα στοιχείων που συνθέτουν το σύμπαν τους – εν προκειμένω η λογοτεχνία, ο χορός, τα εικαστικά – φέρνουν κοντά τις πιο ετερόκλητες επιρροές. «Στο μυαλό μας υπήρχε η σκέψη για το πώς ένα έργο τέχνης μπορεί να ιδωθεί πραγματικά ως το άθροισμα των αναφορών του. Είναι μια ανάγνωση με την οποία μπορείς να διαβάσεις όλα τα έργα τέχνης αλλά εδώ το πήραμε κατά γράμμα. Το αποτέλεσμα των πάρα πολλών αναφορών που έχει μέσα της αυτή η παράσταση συνιστούν την ίδια την παράσταση. Το δίπολο άγιος - Σεμπάσιαν είναι κάτι πολύ ανοιχτό σε ερμηνείες και έχει από μόνο του μια τρομερή διακειμενικότητα» σημειώνει ο Βασίλης Νούλας.

Χωρίς «Vanitas»

Η παράσταση «Σεμπάσιαν» παρουσιάστηκε στο ΠΛΥΦΑ τον περασμένο Μάιο ως μέρος ενός δίπτυχου που περιλάμβανε και το έργο «Vanitas». Στην τωρινή παράσταση τα δύο μέρη έχουν αποκοπεί, με το δεύτερο και το πιο αδικημένο να μην επανέρχεται ως κομμάτι των παραστάσεων. Το «Σεμπάσιαν» ως το πρώτο μέρος ενός θεατρικού-επιτελεστικού συνόλου που παρουσιαζόταν την ίδια ημέρα, κέρδισε τη μερίδα του λέοντος όσον αφορά το ενδιαφέρον και κυρίως τον χρόνο των θεατών, καθώς η ένταση και η πληρότητα του «Σεμπάσιαν», όπως και τα χορταστικά ενενήντα λεπτά της παράστασης, συνιστούν μια γερή δόση από Nova Melancholia. Και ύστερα ήρθε η αναγνώριση από την Ένωση Κριτικών Θεάτρου και Παραστατικών Τεχνών, μια επιβράβευση που την αξίζουν και τη δικαιούνταν από καιρό, καθώς κάθε «παρών» της ομάδας Nova Melancholia φέρνει συνήθως έναν αέρα πρωτοποριακής φρεσκάδας στα θεατρικά δρώμενα και στο πεδίο της performance. Δίχως εκπώσεις, ακόμα και δίχως χρήματα, τουλάχιστον στα χρόνια της κρίσης, αν και όπως θα πει ο Νούλας «τώρα έχουν επανέλθει οι επιχορηγήσεις. Πρόκειται για μικρά ποσά, όμως είναι σημαντικά

Στο μυαλό μας υπήρχε η σκέψη για το πώς ένα έργο τέχνης μπορεί να ιδωθεί πραγματικά ως το άθροισμα των αναφορών του. Είναι μια ανάγνωση με την οποία μπορείς να διαβάσεις όλα τα έργα τέχνης αλλά εδώ το πήραμε κατά γράμμα

ΒΑΣΙΛΗΣ ΝΟΥΛΑΣ,
NOVA MELANCHOLIA

για εμάς». Η ασάφεια ή η «διάχυση» των ειδών όπου εντάσσονται οι δουλειές τους είναι κάτι που επιδιώκουν και οι ίδιοι. Αφενός επειδή τα ενδιαφέροντά τους εκδηλώνονται με πολλούς τρόπους: είτε με περισσότερο εικαστικό χαρακτήρα, μέσα από τις performances που επιτελούν ως VASKOS, είτε ως διαχειριστές του εργαστηρίου τέχνης και κριτικής «ΟΧΤΩ» (μαζί με την Γκίγκη Αργυροπούλου) επί της οδού Πολυτεχνείου 8, ενός χώρου όπου πραγματοποιούνται εκδηλώσεις, προβολές, ομαδικές εκθέσεις, σεμινάρια, αλλά και μαθήματα τέχνης. Αφετέρου γιατί «είναι σαν να παίζουμε ένα κρυφτό με διαφορετικές ταυτότητες και διαφορετικές ονομασίες που συνιστά και έναν τρόπο επιβίωσης σε ένα δύσκολο και ανταγωνιστικό καλλιτεχνικό τοπίο. Μέσα από αυτό το παιχνίδι, όπου εμφανίζεσαι με διαφορετικές μάσκες, μπορείς να χτίσεις ένα ευρύτερο networking προς διαφορετικές κατευθύνσεις – τα εικαστικά, το θέατρο, τις ποικίλες εκδηλώσεις – και μπορείς να βρεθείς κοντά σε λίγο διαφορετικά κοινά. Επίσης, είναι σαν το ένα είδος να σε σώζει από το άλλο, να δημιουργεί ένα πεδίο ευλυγισίας που δίνει περισσότερες ευκαιρίες».

INFO

«Shifting Time»: Στις 2, 3, 4, 9, 10, 11, 16, 17, 18 Φεβρουαρίου.

«Σεμπάσιαν»: Στις 6, 7, 8, 13, 14, 15 Φεβρουαρίου.

Βιομηχανικό Πάρκο ΠΛΥΦΑ (Κορυτσάς 39, Βοτανικός).